

Nr 102.

Av herr Ohlsson, Ebbe, m. fl., om ökade anslag till skogsvårdsstyrelserna och till lantmäteriets distriktsorganisation.

Den av 1950 års besparingsutredning förordade sänkningen av avlöningsanslagen, som för hela riksstaten för budgetåret 1951/52 uppges ha resulterat i besparingar på fem miljoner kronor, har i nionde huvudtiteln lämnat spår efter sig genom avlöningsanslagens nedskärning med sammanlagt något över en miljon kronor. Att så stor del av avlöningsbesparingarna kunnat placeras å jordbrukets huvudtitel, beror på den minskning av personalen vid statens kommission för krisuppgifter som beräknas kunna ske till den 1 juli 1951, varigenom anslaget till avlöningar minskar med 350 000 kronor. De därnäst största posterna på avlöningsminskningar under jordbrukets huvudtitel äro 300 000 kronors nedskrivning av skogsvårdsstyrelsernas avlöning till tillfällig personal och sänkningen av icke-ordinarieposten för lantmäteriets distriktsorganisation med 170 000 kronor.

När besparingsutredningen föreslår anslagssänkningar till avlöningar, säger den sig utgå ifrån att en sådan anslagssänkning kan möjliggöras genom rationalisering av myndigheternas verksamhet, genom utmönstring av mindre betydelsefulla arbetsuppgifter samt genom decentraliseringsåtgärder. I fråga om de avlöningssänkningar som föreslås inom jordbruksdepartementet och lantbruksstyrelsen anvisas också decentraliseringsåtgärder, som kompensera anslagsminskningen.

När det gäller avlöningsminskningarna inom skogsvårdsstyrelserna och lantmäteriets distriktsorganisation, anvisas inga sådana organisatoriska åtgärder, som skulle kunna förta personalinskränkningarnas inverkan på arbetsresultatet. Effekten blir med säkerhet en försämrad service till den allmänhet skogsvårdsstyrelsen och distriktslantmätarna äro avsedda att betjäna. I fråga om skogsvårdsstyrelserna erkännes detta öppet av departementschefen, då han beräknar att en minskning på 150 000 kronor kommer att uppstå på inkomstposten biträdesersättningar. Att sedan departementschefen söker uppehålla skenet att, trots personalminskningen, 65 % av skogsvårdsstyrelsernas verksamhetsprogram fortfarande skulle kunna upprätthållas, kan inte gärna komma att motsvaras av verkligheten.

I fråga om skogsvårdsstyrelser och lantmåteri synas icke de förutsättningar föreligga, från vilka 1950 års besparingsutredning utgått vid uppgörande av sitt avlöningsminskningsförslag. Dessa institutioner syssla med att tillhandahålla allmänheten en service, som icke står till buds på annat håll. Endast ägare av stora skogsdomäner ha tillgång till egen skogssakkunnig

personal, och vad lantmåteriförrättningar beträffar kunna de, enligt lag, å landsbygden endast utföras av statsanställd lantmätare. I fråga om att tillhandahålla allmänheten ifrågavarande service har staten faktiskt å sig skapat ett monopol, som förpliktar till en skötsel, så att allmänheten icke blir lidande.

Sedan länge ha skogsvårdsstyrelserna i rådande högkonjunktur för skogsavverkningar haft svårt att på ett tillfredsställande sätt tillmötesgå allmänhetens behov av hjälp. Den nyligen genomförda skärpningen av skogsvårdslagarna bör likväl förplikta staten till att tillhandahålla sakkunniga biträden i all den utsträckning som önskas. Vad skogsvårdsstyrelsernas omkostnadsanslag beträffar föreslår departementschefen minskning av avlöningsanslaget till tillfällig personal med 300 000 kronor, vilket anses leda till en minskning av resekostnaderna med 75 000 kronor, men också medföra en minskning av biträdesersättningarna med 150 000 kronor. För att återställa anslaget till förutvarande storlek behöver det alltså ökas med 300 000 + 75 000 kronor minskat med 150 000 kronor, eller 225 000 kronor.

I fråga om lantmäteriet så arbetar dess distriktsorganisation sedan länge med stor arbetsbalans. Vid årsskiftet 1948/49 utgjorde balansen ungefär 26 400 förrättningar och uppdrag, och denna balans hade till årsskiftet 1949/50 ökat till närmare 27 000. Lantmäteristyrelsen begär, förutom en särskild skiftesorganisation i Kalmar län, anställande av 43 nya biträden och lantmäteriaspiranter för balansens avverkning. Vi anse det inte vara försvarligt mot det svenska näringslivet och medborgarna att staten gör de avlöningsminskningar till lantmäteriet, som departementschefen föreslagit, utan anse att lantmäteriets distriktsorganisation bör erhålla ett med 170 000 kronor ökat anslag.

Med stöd av vad ovan anförts hemställa vi,

1. att riksdagen till skogsvård m. m.: Bidrag till skogsvårdsstyrelserna: Omkostnader för budgetåret 1951/52 anvisar ett reservationsanslag på 4 787 000 kronor;
2. att riksdagen till Lantmäteriets distriktsorganisation: Avlöningar för budgetåret 1951/52 anvisar ett förslagsanslag på 9 655 000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1951.

Ebbe Ohlsson.

Carl Eskilsson.

Torsten Isaksson.
